

မျိုး

တိမ်တောက်ချိန်

အခန်း(၁)

နိုင်လင်း ရင်တွေ ဒိုင်းခနဲခုန်သွားသည်။ ။ ထိုင်ခုံမှာ ကျောက်ချသလို ထိုင်နေခဲ့ရသော ခန္ဓာကိုယ်တောင် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

"အစ်ကို ရှင်းတော့မှာ လား"

စားပွဲထိုးချာတိတ်လေး အနားရောက် လာပြီးမေးတော့ နိုင်လင်း မျက်နှာကြီး ပူခနဲဖြစ်ကာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ။

"ဟင့်အင်း မရှင်းသေးပါဘူး၊ ဟို အဟဲ အစ်ကိုကောင်မလေးလာနေပြီကွ"

"ဗျာ ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟိုအစ်ကိုက မတ်တတ်ထရပ်တော့ ပိုက်ဆံရှင်း မယ်ထင်လို့ ပါ၊ ထိုင်ပါ အစ်ကို"

ချာတိတ် ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့မှ နိုင်လင်း ဘေးဘီကစားပွဲဝိုင်း တွေဆီကို မလုံမလဲ ကြည့်မိသည်။ ။ သူ ဒီစားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာပဲ တစ်နာရီကျော်ကြာနေပြီ။

မှာ စားထားသော နန်းကြီးသုပ်ပွဲပန်းကန်တောင် ခြောက်ကပ်နေပြီ။ အားနာနာနှင့်မှာ သောက်ထားသော ကော်ဖီမစ်ခွက်ထဲမှာ လည်း ခြောက်ကပ်နေပြီ။

တစ်နာရီကျော်လောက် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော

သူ့ကို စားပွဲထိုးလေးကလည်း သတိထားမိမှာ သေချာသည်။ ပိုက်ဆံမရှင်းဘဲ ဘယ်အချိန်ထပြေးမလဲဟု အရိပ်ကြည့်နေခဲ့တာလား မသိ။

အခုတော့ အညောင်းခံပြီး စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် စောင့်ရကျိုးတော့ နပ်ခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။ ကန်စပ်မှာ ‘မေ့ခေတ်ဇော်’၏ ကားလေးထိုးရပ်လာကတည်းက ရင်တွေဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သည်။

ပွင့်သွားသော ကားတံခါးလေးပေါ်က အလှနုတ်သမီးလေးတစ်ပါး ဆင်းလာသည်။

အစိမ်းရောင်ခြေသိုင်းကြိုး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးနှင့် ဧကရီဒူးနားဟု အမည်တွင် သော ဝတ်စုံလေးကလည်း မေ့ခေတ်ဇော် ခနာကိုယ်လေးပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်။

ထိုင်းပိုးဇာပေါ်တွင် ဖန်ပုတီးစေ့လေးများ၊ စီးကွင့်ကျောက်များ နှင့် ပန်းပွင့်ကလေးများ အလှဆင်ထားပြန်သေးတာမို့ ငေးကြည့်လောက်သည်။ အားလုံးထဲမှာ ထင်းထင်းရှင်းရှင်းလေး ပေါ်လွင်လွန်းနေသောချစ်သူလေးကို နိုင်လင်း အပြေးအလွှား သွားကြိုခေါ်ဆောင်လိုက်ချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလိုပြုမူတာကို ‘မေ့ခေတ်ဇော်’ ကြိုက်မည်မထင်ပါ။ ပြီးတော့ ချစ်သူသက်တမ်းဆိုတာကလည်း တစ်လတောင်မပြည့်ချင်သေးပါ။

လူချင်းဆုံတွေ့ဖြစ်ကြတာဆိုလို့ လေးကြိမ်ပဲရှိသေး၏။ ထိုဆုံရသည့် လေးကြိမ်စလုံးမှာ လည်း နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ဆုံရတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

မေ့ခေတ်ဇော် ဘက်က သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်တစ်မကြီးနှင့်အတူကင်

တင်းနံမှာ ဆုံရတာလောက်ပဲဖြစ်သည် ။ ဒီတစ်ခါ ဆုံတွေ့ရခြင်းက နှစ်ယောက်တည်းဆုံရခြင်း ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ကင်တင်းနံမှာ မဟုတ်ဘဲ အင်းလျားကန်စောင်းက ရောင်စုံထီးပွင့်ကြီးတွေနှင့် ဆိုင်ကလေးဖြစ်နေသည် ။ မေ့ခေတ်ဇော်ဘက်က တစ်သီးတစ်သန့်ချိန်းဆိုတာမို့လည်း သူ့အတွက်ထူးခြားသည် ။

မေ့ခေတ်ဇော် ချိန်းဆိုတာ ကိုးနာရီဆိုပေမယ့် သူထိုင်စောင့်ရင်း ဆယ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိနေပြီ။ ရင်တထိတ်ထိတ် လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်ရကျိုးတော့ နပ်ခဲ့ပါပြီ။

သူထိုင်နေသည့် စားပွဲဝိုင်းလေးဆီကိုပဲ တန်းတန်းမတ်မတ်လေး လျှောက်လာသော မေ့ခေတ်ဇော်ကို မျက်နှာချိုသွေး ပြုံးပြလိုက်သည် ။ လှပနုညက်သော မျက်နှာလေးက အားနာပါးနာလေးတောင် မပြုံးဘဲတည်တည်လေးရှိသည် ။

မေ့ခေတ်ဇော်ရဲ့ စတိုင်ဟု ပဲ ဆိုရမည်ထင်သည် ။ ဒီစတိုင် ဒီအလှတွေထဲမှာ မိန်းမောငြိတွယ်ခဲ့သော ပုရိသများ စွာထဲမှာ သူလည်း ပါဝင်ခဲ့သည် ပဲ။

"ခေတ် ထိုင်လေ ထိုင်ပါ"

သူ့စားပွဲရှေ့ရောက်သည် နှင့် ဘာမှ မပေမကျသည့် ပလတ်စတစ်ခုံလေးကို တစ်သူ့စားနှင့်သုတ်ကာ သူ ဂရုစိုက်ပြမိသည် ။ မေ့ခေတ်ဇော်မျက်နှာလေးက ပကတိအတိုင်း တည်ငြိမ်လျက် ဝင်ထိုင်၏။

"စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား နိုင်လင်း"

"ဟာ မကြာပါဘူး ခေတ်ရဲ့ ၊ တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် အဟဲ"

"ဘာလဲ တမင်ရွဲ့ပြောတာလား"

မေ့ခေတ်ဇော် မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ စုကျုံ့မေးတော့ နိုင်လင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ကသောကမျော တောင်းပန်ဖြေရှင်းသည်။ ။

"ဟာ မဟုတ်ရပါဘူး ခေတ်ရယ်၊ တို့ မရွဲ့ပါဘူး၊ ခေတ် မေးလို့ ရိုးရိုး သားသား ဖြေတာပါ"

"မသိဘူးလေ တို့ ဘက်က နောက်ကျနေတာဆိုတော့"

"ရတယ် ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး ခေတ်၊ တို့ စောင့်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ခေတ် ရောက်မလာမှာ ပဲ စိတ်ပူနေတာ၊ အခု ခေတ်ရောက်လာတော့ တို့ အရမ်း အရမ်း ဝမ်းသာနေတာပါ"

သကာရည်လောင်းထားသော မျက်နှာနှင့်ပြောနေသော နိုင်လင်းကို ကြည့်ကာ မေ့ခေတ် စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ ။ တကယ့်ကို ယောက်ျားမာနမရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါပဲ။

မေ့ခေတ် တမင်နောက်ကျပြီး တစ်နာရီကျော်လောက် ဒုက္ခပေးခဲ့ တာကိုတောင် အပြီးမပျက် ကျေနပ်နေသည်။ ။ ကြည့်ရတာ မေ့ခေတ် ရောက်မလာမချင်း နေဝင်မိုးချုပ်ပါစေ စောင့်မည့်သဘောလားမသိ။

"ခေတ် ဘာစားမလဲဟင်၊ တို့ မှာ ပေးမယ်"

ခေါင်းကြီးရှေ့ကိုင်ညွှတ်ကာ မေးတော့ မေ့ခေတ် စားပွဲပေါ်က နိုင် လင်း စားသောက်ထားသော ပန်းကန်တွေကိုကြည့်မိသည်။ ။ ခြောက်က ပိသယောင်းပြီး ရွံရှာစရာကောင်းနေတာမို့ နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်မိ၏။

"ဟို အဟဲ တို့ ခေတ်ကိုစောင့်ရင်း နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲနဲ့ ကော်ဖီတစ် ခွက်ဆွဲပြီးပြီ၊ ခေတ် ဘာစားမလဲ"

"နိုး တို့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ မစားတတ်ဘူး"

"အာ ဆောရီးပဲ တို့ မေ့သွားတယ်၊ ဒါဆို ဆိုင်ကောင်းကောင်း တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို သွားကြမယ်လေ"

"ထားလိုက်ပါ မလိုအပ်တော့ဘူး"

"ဟာ မဟုတ်တာ ခေတ်ရယ်၊ တို့ ပြုစုချင်လို့ ပါ"

"တော်ပါပြီ နိုင်လင်း၊ တို့ စားခဲ့ပြီးပြီ၊ အအေးတစ်ဘူးလောက်ပဲမှာ လိုက်ပါ"

နိုင်လင်း စားပွဲထိုးလေးကို လက်ယပ်ခေါ်သည် ။ ပြီးတော့ အအေးတစ်ဘူးမှာ သည် ။ ပျာယာခတ်နေသော အမူအရာကိုကြည့်ရင်း မေ့ခေတ် စိတ်ပျက်မိသည် ။

ကျောင်းမှာ မေ့ခေတ်နောက်ကို အရိပ်လိုလိုက်နေတာ ငါးလလောက်ကြာသည် ။ မေ့ခေတ် မျက်နှာသာတစ်ချက်မပေးဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားတာကိုလည်း သည်းခံသည် ။ သင်းရှေ့မှောက်မှာ ပဲ အခြားသော ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်လောက် တွဲပြတော့လည်း လက်လျှော့မသွားခဲ့။

တစ်ရက် မေ့ခေတ် တစ်ယောက်တည်း ကင်တင်းနံ့မှာ ထိုင်နေတုန်း ရောက်လာတော့ အတူထိုင်ခွင့်တောင်းသည် ။ ခင်ကြောင်းချစ်ကြောင်းတွေ ခရားရေလွှတ် ပြောသည် ။

အပျင်းပြေ နားထောင်ပြီး အသိအမှတ်ပြု ခင်မင်ခွင့်ပေးလိုက်တာကို ပဲ သိန်းတစ်ထောင်ဆုကြီးပေါက်သလို ပျော်ရွှင်သွားခဲ့သည် ။

အခုတော့ သူပေါက်သော ထီလက်မှတ်က အတုကြီးဟု သိသွားလျှင် နိုင်လင်း မျက်နှာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်မသိ။

"ခေတ် ရောက်မလာခင်က တို့ ရင်တွေပူနေတာ၊ အခုမှ ပဲ ရင်ထဲမှာ အေးမြလန်းဆန်းသွားတယ် သိလား"

အအေးဘူးလေးကို တစ်မ့်စိမ့်စုပ်သောက်နေရင်း မေ့ခေတ် ယဲ့ယဲ့ လေးပြုံးမိသည်။ ။ ယောက်ျားတန်မဲ့ ကနွဲ့ကလျနိုင်လွန်းကာ စကားပြော လျှင်လည်း အမြဲတမ်း ခွဲခွဲနွဲ့နွဲ့ နိုင်လှသော နိုင်လင်းကို မေ့ခေတ် သဘောမကျတာ ထိုအချက်တွေပါသည်။ ။

ကုပ်ထောက်မတတ်လှရှည်သော ဆံပင်တွေကို အညိုရောင်ဆိုးထားပြီး နဖူးပေါ်နှင့်နားထင်စပ်မှာ အတိုအရှည်မညီမညာ ချထားပုံက ယနေ့ခေတ်စားနေသော ကိုရီးယားစတိုင်မျိုး၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်လင်းမျက်နှာဝိုင်းပြုပြင်နှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ပါ။

ရုပ်သွင်ကော ဝတ်စားတတ်သည့် စတိုင်ကော မေ့ခေတ် ဘယ်လိုမှ မနှစ်သက်နိုင်ပေမယ့် အရိပ်လိုလိုက်နေတာကို စိတ်ရှုပ်တာကြောင့် အခွင့်အရေးပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းက ဒီလောက်နှင့်ပဲ ရပ်သင့်ပြီ။

"ခေတ် တို့ နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆိုရတုန်း
ဘယ်သွားကြမလဲဟင်"

မေ့ခတ်ဘက်က တစ်ခါချိန်းဆိုလိုက်တာကို သွေးနားထင်ရောက်
နေပုံရသော နိုင်လင်း ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာနှင့်မေးသည် ။

"ခဏလေး နိုင်လင်း၊ တို့ လာတာ ယူကိုပေးစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ "

"ပေးစရာ ဟုတ်လား ခေတ်"

နိုင်လင်း မျက်နှာပေါ်က အံ့ဩရိပ်တို့ လက်ဖြာသွားသည် ။ မေ့ခေတ်
လက်ကိုင်အိတ်ဇစ်လေးကို ဖွင့်နေတာကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ

လိုက်ကြည့်သည်။

မေ့ခေတ် လက်ထဲမှာ ပါလာသော ပစ္စည်းလေးကိုကြည့်ကာ နိုင်လင်းမျက်လုံးတွေ အထိတ်တလန့်ပြူးကျယ်သွား၏။

မေ့ခေတ် ကိုင်ထားသော ရော်ဘာအရုပ်ကလေးကအလွန်အဆိပ်ပြင်းသည့် ကင်းခြေများ အရုပ်ကလေးပဲဖြစ်သည်။ အရုပ်လေး၏ အောက်ခြေမှာ ခြေထောက်များ စွာနှင့် ကြက်သီးထချင်စရာကောင်း၏။

လက်ဝါးနုနုလေးပေါ် တင်ထားသော ထိုအရုပ်လေးကိုကြည့်ကာ မေ့ခေတ် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေ ပြုံးနေသည် ။ နိုင်လင်းကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက် တုန်လှုပ်လျက်

"ခေတ် ဒါ ဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ယူအတွက်လေ"

"ဘယ်လို"

နိုင်လင်း ခနာကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲ နောက်ဆုတ်သွား၏။ မေ့ခေတ် ဇော် ဆိုသော အလှနတ်သမီးလေးအကြောင်း သူ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ချောသည် ။ လှသည် ။ မာနကြီးသည် ချစ်သူရည်းစားတွေထည်လဲ တွဲသည် ။မေ့ခေတ်နှင့် ပြတ်ဆဲဇာတ်သိမ်းလျှင် ထိုယောက်ျားလေးပိုင် ဆိုင်ရသော လက်ဆောင်က ကင်းခြေများ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်။

မေ့ခေတ်ဇော်သည် အသည်းခွဲစကော်ပီယမ်ဘုရင်မဟု ယောက်ျားလေးများကြားတွင် နာမည်ကျော်သည် ။

ဒါကိုသိလျက်နှင့် မိုက်မဲစွာ တိုးဝင်လိုသော ပုရိသ ပိုးဖလံတွေလည်း မနည်းလှပါ။အခုတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ပိုးဖလံလေးတစ်ကောင်

လား။

"ရော့ ယူအတွက် ယူနဲ့ တို့ ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်ပြီ"

"ဟာ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ ခေတ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ ခေတ်တို့ ချစ်သူသက်တမ်းက တစ်လတောင် မကြာသေးဘူး။ အခုမှ နှစ်ယောက်ချင်း ပထမဆုံးဆုံဖူးတာလေ"

နိုင်လင်း မျက်နှာကြီး ညိုညစ်လျက်တောင်းပန်နေသည် ။ မေ့ခေတ် ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင် အရုပ်လေးကို နိုင်လင်းရှေ့စားပွဲလေးပေါ် တင်ပေး လိုက်သည် ။

"ယူကို တို့ ချစ်ပါတယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ဖြေခဲ့လို့ လဲ၊ ခင်မင်ခွင့်ပြု တာကို ယူဘာသာ ထင်ရာစွဲယူသွားတာ၊ အမှန်ပြောရရင် ယူကတို့ ရင်ခု န်စေလောက်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး "

မေ့ခေတ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုံးပြုံးလေးပြောနေတာပေမယ့် နိုင်လင်း မျက်နှာကြီးက ညိုညစ်မည်းမှောင်လာသည် ။

"တို့ ဘက်က ယူကို ဒီထက်ပိုပြီး အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ တို့ နိဂုံးချုပ်စို့၊ လမ်းမှာ တွေ့လို့ နှုတ်ဆက်ပြီးပြခွင့်တော့ရှိတယ်။ ဒီထက်ပို လာရင် တို့ လက်မခံဘူး"

"မင်း မင်း ငါ့ကိုအရူးလုပ်တာလား၊ မေ့ခေတ်ဇော်"

နိုင်လင်း မမျိုသိပ်နိုင်စွာ ပေါက်ကွဲသည် ။ မေ့ခေတ် အပြုံးလေးတွေ ပျောက်ကာ မျက်ခုံးလေး တွန့်ကွေးသွား၏။

"တို့ အရူးမလုပ်ပါဘူး၊ ယူဘာသာ ရူးနေခဲ့တာပါ"

"ဟုတ်တယ် တို့ ခေတ်ရဲ့ အလှမှာ ယစ်မူးခဲ့တာ၊ ရူးသွပ်ခဲ့တာ ဒါနဲ့

တောင် ခေတ် ရက်စက်လိုက်တာကွာ"

ဒေါသမျက်နှာကြီးက ငိုတော့မယောင် ချက်ချင်းပြောင်းလဲ တောင်းပန်လာပြန်သည်။ ။ နိုင်လင်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းကိုညွှတ်ကိုင်းရင်း

"တောင်းပန်ပါတယ် ခေတ်ရယ်၊ တို့ ကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ နော်၊ တို့ ကို အခွင့်အရေးလေးပေးပါ၊ တို့ ဘက်က ဘယ်လိုဒူးထောက်ဦးညွှတ်ရပါစေကွာ နော်"

"တို့ စိတ်ကိုက အဲဒီလောက် အညံ့ခံတဲ့ ယောက်ျားကို အထင်ကြီးလို့ မရတာ၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ ယူရယ် သူစိမ်းရင် ကိုယ်ကစိမ်းပစ်လိုက်ပေါ့၊ ယူ ဘာသတိကြောင်နေတာလဲ၊ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟာကွာ မင်း မင်း ငါ့အသည်းကို ကစားခဲ့တာပဲ"

"ရှင် ထင်ချင်သလို ထင်ပါ နိုင်လင်း၊ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက အတူတူပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက် လှပချောမောရင် ဒူးထောက်ချဉ်းကပ်မယ်၊ အခွင့်အရေးပေးလိုက်ရင် ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး လိုရာဆွဲတွေးမယ်၊ အခုဆိုရင် အသည်းခွဲခံရပါပြီလို့ အများ သိအောင် ကြွေးကြော်ဦးမယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ ရှင် ဘယ်လိုပဲထင်ထင် တို့ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်"

နိုင်လင်း မျှော်လင့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်သည်။ ။ မေ့ခေတ်နှုတ်ခမ်းက အပြီးယဲ့ယဲ့လေးတွေ ရိပ်ခနဲ ပြန်ပေါ်လာရင်း

"ယူ ကံကောင်းပါတယ်၊ တို့ နဲ့ တစ်လနီးပါး ခင်မင်ခွင့်ရပြီးမှ ဒီအရပ်လေးပိုင်ဆိုင်ရတာလေ၊ တချို့ဆို တစ်ပတ်နှစ်ပတ်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်သွားရတာ"

စကားအဆုံးမှာ မေ့ခေတ် လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

"တောက်"

နာကျင်ခံရခက်စွာ ပေါက်ကွဲထွက်လာသော တက်ခေါက်သံကို နိုင်
လင်းဆီက ကြားရသည်။ ။ မေ့ခေတ်အပေါ် နာကြည်းတာလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တရခံပြင်းတဲ့ တက်ခေါက်သံလား။

မေ့ခေတ် ရင်ထဲမှာ တော့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိပါ။ အနားမှာ ရစ်ဝဲ
နေသော အမှိုက်တစ်စ လွင့်စင်သွားသလိုပါပဲ။

တစ်ကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ။

အခန်း(၂)

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ဘယ်တုန်းကမှ စောစောမထဖူးသည့် ‘ပါးမို့’ ဒီ မနက်တော့ အစောကြီးနိုးသည်။ ။

ရေချိုးခန်းထဲက မွေးပွတဘက်ကြီး ရစ်ပတ်ထွက်လာတော့ မာမိက တောင် တအံ့တဩ မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း

"ဟင် သမီး စောစောစီးစီး ရေချိုးနေတယ်၊ မာမိက သမီး မနိုးသေး ဘူးတောင် ထင်နေတာ"

"မေလေးတို့ အိမ်မှာ အလှူရှိတယ် မာမိရဲ့၊ ဒါကြောင့် စောစောသွား မလို့ လေ"

ပါးမို့ စကားကို မာမိယုံသွားခဲ့သည်။ ။ တကယ်ဆို မာမို့ကို လိမ်ညာ လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ ညတုန်းက ကိုကိုဆီက ဖုန်းဆက်လာသည်။ ။

"ပါးမို့ မနက်ဖြန် အလှဆုံးဝတ်လာခဲ့၊ ကိုယ်တို့ လျှောက်လည်ကြရ အောင်"

"ရှင် ကိုကို တ တကယ်လားဟင်"

"ဒါ နောက်စရာလားကွ၊ မနက်ဖြန် မနက်ဆယ်နာရီခွဲ ဆုံနေကျ ဆို င်ရှေ့ကစောင့်"

ထိုစကားပြောပြီးသည် နှင့် ကိုကို ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။ ။ ပါးမို့က

တော့ အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းတွေနှင့် ဖုန်းကိုင်ကာ ပျော်နေမိသည် ။ ကိုကိုနှင့် ရည်းစားသက်တမ်းနှစ်လအတွင်း မရဖူးသော အခွင့်အရေးကြီးကို ပါးမို့ ရလိုက်သည် ။

အရင်ကဆို ပါးမို့ ကတွေ့ပါရစေဟု သုံးကြိမ်လောက်ချိန်းမှ တစ်ကြိမ်လောက်ပဲ ဆုံခွင့်ရသည် ။ ဆုံရပြန်တော့လည်း ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာပဲ ဖြစ်သည် ။

အတူထိုင်စကားပြော ဆိုင်ထဲကထွက်တော့ ကိုကိုလက်မောင်းကလေး မှီတွယ်ခိုလိုက်ခွင့်ရတာလည်း ရပ်ထားသော ကားလေးအနားထိပဲ ဖြစ်သည် ။

ပါးမို့ လိုချင်သော ကိုကိုနှင့်အတူလျှောက်လည်ပတ်ခွင့်ဆိုတာအိပ်မက်တစ်ခုလို ရှိခဲ့သည် ။ ကိုကိုမျက်နှာချောချောကို ကြည့်ကာ အခွင့်အရေးလည်း ပိုမတောင်းရဲပါ။

ကိုကို မုန်းသွားမှာ ကြောက်သည် ။ ကိုကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်မှာ ကြောက်သည် ။

ကိုကိုနှင့်ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတာ ကိုကိုအသံလေးကြားရရုံ ကိုကိုလက်မောင်းလေး တဒင်္ဂမှီတွယ်ခွင့်ရတာလေးကိုပဲ ပါးမို့ ကျေနပ်ခဲ့ရ၏။

အခုတော့ ကိုကိုဘက်က တောင်းဆိုလာတော့ ညကလည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ အိပ်လို့ မပျော်နိုင်ခဲ့။

ကိုကိုနှင့်ချိန်းထားတာ ဆယ်နာရီခွဲဆိုပေမယ့် ခုနစ်နာရီကတည်းက ချမ်းချမ်းစီးစီး ရေချိုးပြီးခဲ့ပြီ။ အခန်းထဲရောက်တော့ မတ်တတ်မီရိုကြီး ဖွင့်ကာ ဝတ်ဆင်ရမည့် အဝတ်အစားကို ရွေးချယ်မိသည် ။

တစ်ခါမှ မဝတ်ဆင်ဖူးသေးသော အနီရောင်ဝတ်စုံလေးကို ရွေးပြီးမှ

ကိုကို အနီရောင်မကြိုက်တာ သတိရကာ မရွေးဖြစ်။ အဝါရောင်ဝတ်စုံ လေးကလည်း ရိုးလွန်းသည် ။

ဗီရိထဲကထုတ် မကြိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်နှင့် အနက်ရောင်အ ထပ်စကပ်လေးကိုပဲ ရွေးချယ် ဖြစ်၏။ အန်ကယ်တို့ စင်ကာပူက ပို့ပေး လိုက်သော ဝတ်စုံလေးက ပါးမို့နှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးထင်သည် ။

ကိုကိုလည်း ကြိုက်မည်ထင်၏။ စိတ်ကြိုက်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ဆင်ပြီး တော့ ရှစ်နာရီထိုးတော့မည်။ အလှပြင်စားပွဲလေးပေါ်မှာ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ စုံလင်စွာရှိနေပေမယ့်လည်း ပါးမို့ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်တိုင်မပြင်ဆင်ချင်ပါ။

မပြင်ဆင်ချင်တာထက် မပြင်ဆင်လိုတာ ဖြစ်၏။ ရှားရှားပါးပါးကို ကိုနှင့်လည်ပတ်ခွင့်ရသည့်အခါလေးမှာ ပါးမို့ အလှဆုံးဖြစ်ချင်သည် ။

ပါးမို့မို့ ဆိုတာက ငေးကြည့်လောက်အောင် ချောမောလှပသည့်မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ။

မင်းခေတ်ကျော် ဆိုသော ကိုကိုအနားမှာ က ပါးမို့ထက် ချောသော လှသော မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိသည် ။ ကိုကိုရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရဖို့ အတွက် ပါးမို့ဘက်က မိန်းကလေးတန်မဲ့ နီးစပ်အောင်ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။

ကိုကိုနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကိုကိုသူငယ်ချင်း အကူအညီနှင့် ကိုကိုကို ကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်ခဲ့ရ၏။ ထိုနောက်ပိုင်းမှာ ကိုကိုနှင့်ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့၏။

ကိုကိုမှာ ရည်းစာများ တာသိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ပါးမို့ မမေးရဲသလို မသိသလိုပဲနေရသည် ။

"သမီး ကော်ဖီသောက်သွားမှာ လား"

မာမီအသံကြားမှ ပါးမို့ သတိဝင်လာကာ အခန်းအပြင်က မာမီကို ပြန်အဖြေပေးရ၏။

"မသောက်တော့ဘူး မာမီ၊ သမီး အခုသွားတော့မှာ ၊ နောက်ကျနေမှာ စိုးလို့ "

မာမီ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ ပါးမို့ လက်ကိုင်အိတ်လေးကိုယူကာ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။

ရှစ်နာရီကျော်ပဲရှိသေးသည် ဆိုတော့ နှစ်နာရီကျော်ခန့်တော့အချိန်ရသေးသည် ။ ပါးမို့ အလှပြင်နေကျ ဗြူတီဆလွန်းကို ညကတည်းက ဖုန်းဆက်ထားသည် ။

ပါးမို့ကို အလှပဆုံးပြင်ဆင်ပေးဖို့ ဗြူတီက မမက အာမခံထားသည် ။

ဆိုင်ရောက်တော့ တစ်နာရီခွဲအတွင်းမှာ ပါးမို့ကို အလှပဆုံးပြင်ဆင်ပေးသည် ။ ဆံပင်ရွှေရောင်အခွေအလိပ်တွေကိုလည်း ပြင်ဆင်ပေးသည် ။

ခြေသည်းလက်သည်းတွေကို ဒီဇိုင်းပြင် ခြယ်သပေးကြသည် ။ ကိုကိုနှင့်တွေ့ဖို့ အတွက် ပါးမို့မှာ အချိန်တွေပေး၊ ငွေတွေကုန် အလှပြင်ဆင်ခဲ့ရတာ ကိုကို သိရှာမည်မဟုတ်။

ကိုကိုအတွက် ပါးမို့ပေးဆပ်နေရတာတွေကိုသာ တခြားမိန်းကလေးတွေသိရင် နှာခေါင်းရှုံ့ ကဲ့ရဲ့ ကြမည်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးမို့ကတော့ ကိုကိုအတွက်မို့ ကျေနပ်ပါသည် ။ ပါးမို့ဆီက ကိုကိုရဲ့ အချစ်တွေ ကြာရှည်တည်နေဖို့ အတွက် ပါးမို့ ဘာကိုပဲ

ပေးဆပ်ရပါစေလေ။

ကိုကိုနှင့်ချိန်းဆိုထားသော ကော်ဖီဆိုင်လေးရှေ့ရောက်တော့ ဆယ် နာရီထိုးပြီး ငါးမိနစ်ပဲရှိသေးသည် ။ နာရီဝက်နီးပါးတော့ စောင့်ရဦးမည်။

ကော်ဖီဆိုင်ထဲလည်း ဝင်မထိုင်ရဲပါ။ ကိုကိုက ဆိုင်ရှေ့မှာ ပဲစောင့်ဖို့ မှာ ထားတာဖြစ်သည် ။ မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားခဲ့ရတာမို့ဆာ လောင်နေပေမယ့်လည်း ကိုကိုမပါဘဲ ကော်ဖီဆိုင်မထိုင်ချင်တာမို့ ကား ပေါ်ကပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည် ။

ကိုကိုကိုစောင့်နေရင်း အာရုံထဲမှာ ကိုကိုပုံရိပ်ကိုမြင်ယောင်ကာ အတွေးတွေလွင့်မိပြန်သည် ။

မင်းခေတ်ကျော် ဆိုသော ကိုကိုအကြောင်းတွေက ပါးမို့အတွက် တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ဖြစ်၏။

မင်းခေတ်ကျော်၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေက စော်ဘွားမျိုးနွယ်များ ဖြစ်ကြသည် ။ ဖခင်က ရှမ်းလူမျိုးစစ်စစ်ဖြစ်ကာ မိခင်က ရှမ်းမြန်မာသွေးစပ်သည် ။

ထိုသို့သော အမျိုးအနွယ် အသိုင်းအဝန်းမှ ဆင်းသက်လာသူမို့လည်း မင်းခေတ်ကျော် ရွှေပေါ်မြတင် ရှင်သန်လာသူဟု ဆိုရမည်။

မိသားစု၏ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ဦးမို့လည်း အားလုံးကအရိပ်လို ချစ်ခင်သည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိပ်လိုကြည့် စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံယူကြီးပြင်းလာသူ။

မင်းခေတ်ကျော်၏ အဘွားဖြစ်သူက ရှင်းသည် ။
တစ်ဦးတည်းသောမြေးကို အမြတ်ဆုံးရတနာတစ်ပါးလို သဘောထား

သည် ။

"ငါ့မြေးက ငါတို့ မျိုးဆက်ရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောသွေးသားပဲ၊ ငါ့မြေးခေတ်မှာ ထင်ရှားကျော်ဇောရမယ်"

ပြတ်သားစွာ ကြွေးကြော်လျက် မင်းခေတ်ကျော်ဟူသောအမည်ကို ကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့သည် ။ မင်းခေတ်ကျော်က အဘွားရဲ့ အချစ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည် ။

အဘွား ကွယ်လွန်တော့ ချမ်းသာသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုမြေးဖြစ်သူအမည်နှင့် တရားဝင်လွှဲပေးခဲ့သည် ။

ဒါက အဘွားရဲ့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် သီးသန့်ပိုင်ဆိုင်မှုပဲဖြစ်သည် ။ မင်းခေတ်ကျော်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မပါသေးပါ။

ဖခင် ဦးစိုင်းဘုန်းကျော်က သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီတွေ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေ ပိုင်ဆိုင်သည် ။ မြန်မာပြည်တွင် သာမကဘဲ နိုင်ငံရပ်ခြားကုမ္ပဏီများ ပါ ရှယ်ယာဝင်ထားသည် ။

မိခင်ဒေါ်မြတ်စန္ဒာကလည်း ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးနှင့်ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများကို အောင်မြင်စွာလုပ်ကိုင်စီမံနေသူဖြစ်သည် ။

မင်းခေတ်ကျော်ကတော့ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်နေသည် ။ ကျောင်းမှာ တော့ ကင်းတစ်ပါးဖြစ်သော မင်းခေတ်ကျော်သတင်းက ကျော်ကြား၏။

ရုပ်ရည်ချောမောသလို ပြည့်စုံချမ်းသာလှသော မင်းခေတ်ကျော်အနားမှာ ဝိုင်းစုနေသည့် မိန်းမချောလေးတွေက အများကြီးဖြစ်သည် ။

မင်းခေတ်ကျော်ကလည်း ငြိတွယ်ဖို့ ကြိုးစားလာသည့် မိန်းကလေးတွေထဲက အချောဆုံး၊ အလှဆုံး ဒီဇိုက်ဒီဇိုက်ကြုံကိုမှ ရွေးကာတွဲသည် ။

သူနှင့်ပတ်သက်မိသူ မိန်းကလေးများမှာ မင်းခေတ်ကျော်အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ပေးဆပ်ရသူတွေသာဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူက သာ အချစ်ခံချင်သူဖြစ်ပြီး တစ်ပါးသူအားလိုက်လျောပေးဆပ်ချင်သူမဟုတ်ချေ။

ဒါကိုသိလျက်နှင့် မင်းခေတ်ကျော်အနားမှာ နေခွင့်ရခွင့်လေးကိုတမ်းတမက်မောနေသည့် မိန်းကလေးတွေက အများကြီးဖြစ်သည်။

ပါးမို့ကိုယ်တိုင်သည် လည်း အားလုံးထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့တာ သိနေပေမယ့်လည်း ...။

အတွေးတွေက ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော ကိုကိုကားကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ချက်ချင်းပင်လွင့်ပျောက်ကုန်၏။

ကိုကိုသည် မိန်းကလေးတွေကိုသာ ထည်လဲတွဲတတ်တာမဟုတ်။ စီးသည့်ကားတွေကိုလည်း မကြာခဏ ပြောင်းတတ်သူဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ကိုကို စီးလာသောကားက လင်ခရူဆာ နက်ပြာရောင်ကားဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမော်ဒယ် ဇိမ်ခံကားတွေပဲ ကိုကိုမှာ ငါးစီးလောက်ရှိသည်။ ပါးမို့ကတော့ ကိုကို စီးတတ်သည့်ကားအားလုံးကို နံပါတ်ကအစမှတ်မိသည်။

ကိုကိုကားလေး ပါးမို့ကားဘေးမှာ ထိုးရပ်တော့ ပါးမို့ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

"ပါးမို့မှာ ကားပါလာတာလား"

"ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကိုကို ဘာမှ မပြောတော့ ပါးမို့ ယူလာရတာပေါ့

"ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းကြတာပေါ့၊ ကဲ ကိုယ့်ကားနောက်က မောင်းလိုက်ခဲ့"

ကားပေါ်က တစ်ချက်လေးတောင် မဆင်းဘဲ ကိုကိုမောင်းထွက်သွားတာမို့ ပါးမို့ ကားပေါ်ကသောကမျောလေး လှမ်းတက်လိုက်ရပါသည်။ ။ ပါးမို့အလှပဆုံး ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားတာကိုတောင် ကိုကိုအသိအမှတ်ပြု ကြည့်မသွားခဲ့ပါ။

ပါးမို့ ဝမ်းနည်းဖို့ အချိန်လည်း မရှိလိုက်ပါ။ ကိုကိုကားလေးဦးတည်ရာကို နောက်ကလိုက်မောင်းခဲ့ရသည်။ ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ပါးမို့ ကားယူလာခဲ့မိတာကိုလည်း နောင်တရမဆုံးဖြစ်မိသည်။ ။

ကိုကိုကား ဦးတည်သွားတာက ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုထဲကိုဖြစ်သည်။ ကိုကို ကားရပ်သည့်ဘေးနားမှာ ကပ်ပြီး ပါးမို့ ကားလေးကိုထိုးရပ်လိုက်၏။

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသော ကိုကိုက ကြည်ပြာရောင် တီရှပ်နှင့် မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ ဘာပဲဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းသော ကိုကို လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း စတိုင်ကျနသည်။ ။

ကုပ်မထောက်တထောက် ရှည်သော ဆံနွယ်ပျော့ပျော့တွေနှင့် ရှင်းသန့်ချောမောလွန်းသော ကိုကိုမျက်နှာက တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်လို့ မဝနိုင်အောင်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ဟု ပါးမို့ဆိုလျှင် မလွန်ပါ။

ဝင်းမွတ်ကြည်လင်နေသော အသားအရည်၊ မြင့်မားသောကိုကိုရဲ့ အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်သော ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ကလည်း ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်စရာကောင်းသည်။ ။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ပါးမို့ ဆင်းတော့လေ"

ကိုကိုကိုငေးကြည့်ရင်း ကားပေါ်က ဆင်းဖို့ သတိမေ့နေတော့ ကိုကို စိတ်မရှည်သလို မျက်မှောင်ကုတ်ပြောသည်။ ။ သည် တော့မှ ပဲ ပါးမို့ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လေး ဆင်းလိုက်ရ၏။

"နေ့လယ်စာ စားကြရအောင်၊ ဒီမှာ ကိုယ် ကြိုဖုန်းဆက်မှာ ထားပြီး သား"

ကိုကိုစကားကြောင့် ပါးမို့ အံ့သြမိသလို ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားတာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ ။ ကိုကိုက ဒီနေ့အတွက် အစီအစဉ်တွေကိုအသေအချာ စီမံထားပုံပါပဲ။

ကိုကိုလက်မောင်းကိုတွဲကာ ပါးမို့ ဟိုတယ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

ပါးမို့တို့ စုံတွဲကို ငေးငေးလေး ဝိုင်းကြည့်နေကြသောသူတွေ၏ မျက်ဝန်းတွေကို ပါးမို့သတိထားမိပါသည်။ ။ ဒါ ကိုကိုရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ ။

ကိုကိုအသွင် စတိုင်က အားလုံးကိုညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တာ ပါးမို့သိသည်။ ။ ကိုကိုနှင့်ယှဉ်တွဲသွားတိုင်း မြင်တွေ့သူတိုင်းက ငေးမောကြည့်တတ်ကြတာကိုလည်း ပါးမို့ ကျေနပ်မိသည်။ ။

ကိုကိုအနားမှာ အတူရှိနေခွင့်ရခြင်းက ကြည်နူးစရာ ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုဟု ပါးမို့ထင်ပါသည်။ ။

ဟိုတယ်၏ သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲရောက်တော့ ဝိတ်တာလေးတွေက ကိုကို ကြိုတင်မှာ ထားသော ဟင်းလျာတွေကို ဘီးတပ်စားပွဲလေးနှင့် သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ။

"ကိုကို ဘယ်အချိန်တည်းက ကြိုတင်မှာ လိုက်တာလဲဟင်"

ပါးမို့ ဝမ်းသာကျေနပ်သံလေးနှင့်မေးတော့ ကိုကိုက ထိုင်ခုံမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမှီထိုင်နေရင်း ပါးမို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"မနက်ကတည်းက ကြိုတင်မှာ လိုက်တာပေါ့ ဘာလို့လဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ ပါးမို့ အံ့ဩနေမိလို့ပါ၊ ကိုကိုဒီလိုကြိုတင်စီစဉ်ထားမယ်မှန်းမထင်ဘူးလေ"

"ဘာမှ ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး၊ ကဲ ပါးမို့ စားတော့"

ပူပူနွေးနွေး ဟင်းလျာတွေက စုံလင်သည်။ ။ ပါးမို့လည်း ဆာနေပေမယ့် ဝမ်းသာလွန်းနေတာကြောင့် ဆာလောင်ချင်စိတ်လေးတောင်ပျောက်ချင်နေ၏။

ကိုကိုပန်းကန်ထဲကို အသည်းဟင်းတွေ ပါးမို့ ခပ်ထည့်ပေးတော့ ကိုကို ဘာမှ မပြောပါ။ ပါးမို့ပန်းကန်ထဲကိုတော့ဟင်းခပ်ထည့်ပေးဖို့ ကိုကို စိတ်ကူးရှိပုံမရဘဲ ထမင်းကိုပဲ စားနေသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးမို့ ကျေနပ်ပါသည်။ ။ ပုစွန်တုပ်ဟင်းတွေ ကိုကိုပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေးမိပြန်၏။

"ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်စားတတ်ပါတယ် ပါးမို့၊ မင်းဘာသာ ထည့်စားပါ၊ ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေအများကြီးဆို ကိုယ် မစားတတ်ဘူး"

"ဆောရီး ကိုကို၊ ပါးမို့ မသိလို့ပါ"

ကိုကို မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်လျှင် ပါးမို့ မနေတတ်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုပန်းကန်ထဲ ထပ်မထည့်ပေးရဲတော့ဘဲ ပါးမို့ဘာသာ စားလိုက်ရပါသည်။ ။

"ကိုကို ဟိုရက်တွေက ဘာလုပ်နေလဲဟင်"

ထမင်းစားနေသော ကိုကိုကို ပါးမို့ ကြည့်ကာမေးတော့
ကိုကိုမော်မကြည့်ဘဲ

"ဒီလိုပါပဲ"

"ပါးမို့ ဖုန်းခဏခဏ ခေါ်တယ် မရဘူး"

"ကိုယ် မကိုင်တော့တဲ့ ဖုန်း ဖြစ်နေလို့ နေမှာ ပေါ့၊ ကိုယ်ကိုင်တဲ့ ဖုန်း
တွေက များ တယ်"

"ဘယ်နှလုံးတောင်မို့လဲ ကိုကိုရဲ့ "

"ဆယ်လုံးလောက်ရှိတယ်"

"ဘုရားရေ တစ်ယောက်တည်း အဲဒီလောက် လိုလို့ လား ကိုကိုရဲ့ "

"ကိုယ့်အတွက်လိုတယ် ကဲ စကားတွေမများ ဘဲ ထမင်းမြန်မြန်စား၊
ရုပ်ရှင်မမီဘဲဖြစ်နေမယ်"

ကိုကိုပြောတော့ ပါးမို့ နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရသည် ။ ဒီနေ့အတွက် ကိုကို
မှာ အစီအစဉ်တွေနှင့် ရှိနေပုံရ၏။ ပါးမို့ ထပ်ပြီးတော့လည်း အထွန့်မတ
က်ရဲပါ။

ကိုကိုစကားအတိုင်း ထမင်းကိုပဲ မြန်မြန်လေးစားလိုက်ရပါသည် ။

Junction Center မှ သရီးဒီရုပ်ရှင်ကို ကိုကိုနှင့်အတူ ပါးမို့ကြည့်ဖြစ်
သည် ။ နိုင်ငံခြားကားတွေဆိုလျှင် ကိုရီးယားကားကလွဲ၍ ဘာကားမှ
မကြိုက်ပေမယ့်လည်း ကိုကိုနှင့်ဆိုတော့ ပါးမို့ မငြင်းဘဲလိုက်ခဲ့သည် ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ စားသောက်ဖို့ အတွက် စားစရာမုန့်တွေ ပါးမို့ ဝယ်မည်ဆိုတော့ ကိုကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း

"မင်း အစာအိမ်ထဲမှာ နေရာလွတ်ကျန်သေးလို့ လား ပါးမို့"

"မဟုတ်ဘူး လေ ကိုကိုရဲ့ ၊ အပျင်းပြေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်းစားမလားလို့ "

"ဘာမှ မဝယ်နဲ့ ၊ ကိုယ့်အနားမှာ တဖျောက်ဖျောက် ဝါးနေသံကြားရင် ကိုယ် သည်းမခံနိုင်ဘူး"

ကိုကို ပြောတော့လည်း ပါးမို့ ဘာမှ မပြောရဲဘဲ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ရပါသည်။ ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်တော့လည်း ကိုကို ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးမှီဝင်ခိုချင်ပေမယ့် အခွင့်မရခဲ့ပါ။ ကိုကိုက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပဲ အာရုံဝင်စားနေတာကြောင့် ပါးမို့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရသည်။ ။

ကိုကိုလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားခွင့်ရတာလည်း မိနစ်ပိုင်းမျှပဲကြာသည်။ ။ ကိုကို လက်ပြန်ရုပ်သွားတာမို့ ပါးမို့ ငုတ်တုတ်လေးပဲထိုင်နေလိုက်ရ၏။

ကိုကိုမျက်နှာလေးကိုသာ ငေးငေးလေးခိုးကြည့်ရင်း ရုပ်ရှင်ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးတော့ ကိုကို ပါးမို့ကိုခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တာ ဟက်ပီးဝေါလ်ထဲကို ဖြစ်သည်။ ။ ရိုလာကိုစတာ စီးရအောင်ဆိုတော့လည်း ကြောက်ကြောက်နှင့်ခေါင်းညိတ်မိ၏။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပဲ ကိုကိုလက်မောင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး

ပါးမို့ မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ထားမိသည်။ ။

တစ်ခေါက်စီးပြီးတော့ ကိုကို ဆက်မစီးတော့ပါ။ ပါးမို့ကိုလည်း အပြစ်တင်စကားဆိုသေး၏။

"ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေရင် မစီးခင်ကတည်းက ပြောပါလား။"

"ပါးမို့ တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး၊ မစီးရဲလို့ ကိုကိုရဲ့။"

"ဒါပေမဲ့ မင်းပျော်တယ်မဟုတ်လား ပါးမို့။"

"အင်း ပျော်ပါတယ် ကိုကို။"

နှုတ်ခမ်းလေးတွေပဲ လှုပ်ကာ ကိုကိုပြုံးသည်။ ။ ကိုကို ဒီလိုပြုံးလျှင် ပါးမို့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်မိသည်။ ။ ဘာကြောင့်လဲမပြောတတ်ပေမယ့် ကိုကိုအပြုံးက ကြည့်လို့ ကောင်းတာတော့ ပါးမို့ မငြင်းနိုင်ပါ။

"ကဲ ပါးမို့နဲ့ ကိုယ့် အေးအေးဆေးဆေး ပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်ကြရအောင် နော်။"

ပါးမို့ လက်ကိုဆွဲကာ ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလေးတစ်ခုဆီကို ကိုကို ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ။ အတူထိုင်တော့ ကိုကို ပခုံးမှာ ခေါင်းလေးတင်ပြီး ပါးမို့ မှီထိုင်မိ၏။

ကိုကိုက ပါးမို့ကို သိုင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ဖွဖွလေးဖက်ထားပေးသည်။ ။

ကိုကိုဆီက ပထမဦးဆုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသော ရှားရှားပါးပါးအကြင်နာလေးတွေမို့ ပါးမို့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရင်ခုန်ခြင်းတွေ တငြိမ်ငြိမ်ခံစားနေရသည်။ ။

ကိုကိုဆီက ထိုထက်ပိုမိုသော ယုယကြင်နာမှုအနမ်းလေးတွေပိုင်ဆိုင်ရဦးမလားဟု ပါးမို့ မျှော်လင့်မိပေမယ့်...။

ပါးမို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ကိုကိုက ပါးမို့ကိုရင်ခွင်ထဲက အသာတွန်းခွာတော့ ပါးမို့ ကိုယ်လေးခွာပေးကာ ကိုကိုမျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည် ။

"ကိုယ်တို့ ဒီနေ့အတူရှိနေဖြစ်တာ ငါးနာရီခွဲလောက်ကြာသွားပြီ"

ကိုကို နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်းပြောတာမို့ ပါးမို့လည်း လက်မှ နာရီကိုငုံ့ကြည့်တော့ လေးနာရီထိုးနေပြီ။ ကိုကိုနှင့်စတင်ဆုံကြတာ မနက်ဆယ်နာရီခွဲဆိုတော့ ငါးနာရီခွဲတိတိကြာပြီပေါ့။

"ပါးမို့"

"ရှင် ကိုကို"

"မင်း ဒီနေ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာတယ်မဟုတ်လား"

"ကျေနပ်တာပေါ့ ကိုကို၊ ပါးမို့ဘဝမှာ ဒီလိုပျော်စရာမျိုး မကြုံခဲ့ဖူးသေးဘူး၊ ပါးမို့ အရမ်းပျော်တယ်"

ပါးမို့ စကားကြောင့် ကိုကို ပြုံးသည် ။ ပြီးမှ ပါးမို့ကို ကိုကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း

"မင်း ပျော်စေချင်လို့ ကိုယ် ဒီနေ့ အပျော်တွေပေးနေတာပါ ပါးမို့၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်ပြီးရင် ဝမ်းနည်းရတတ်တယ်"

"ရှင် ကိုကို ဘာပြောတာလဲ"

"ဒါ သဘာဝတရားပဲလေ၊ ပျော်စရာရှိရင် ဝမ်းနည်းစရာရှိမယ် ဒါကိုလည်း ပါးမို့ ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်"

ကိုကိုစကားတွေက ဘာလဲ။ ကိုကို ဘာကိုရည်ရွယ်တာလဲ ပါးမို့ နားမလည်ပါ။ ကိုကိုက ပါးမို့ဆီမှ အကြည့်ကိုလွှဲကာ ထရပ်သည် ။

"ခဏလေး မင်းကို ကိုယ် ပေးစရာလက်ဆောင်ရှိတယ်"

ပြောပြီး ကိုကို လှမ်းထွက်သွားသည် က ရပ်ထားသော ကိုကိုကားဆီကိုဖြစ်သည် ။ ပါးမို့ မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်လှမ်းကြည့်နေမိဆဲ။

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကိုကို ဘာကိုယူလိုက်တာလဲ ပါးမို့ မသိပါ။ ကိုကိုခြေလှမ်းတွေက ပါးမို့ဆီကို ပြန်ဦးတည်လျှောက်လို့ လာ၏။

"ဟင်"

ကိုကိုလက်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်လာသောအရာကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ပါးမို့ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည် ။ အနီရဲရဲနှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်နေသည် ။

ဘုရား ဘုရား ပါးမို့ကို ကိုကိုပေးမည့်လက်ဆောင်ဆိုတာ ဒီနှင်းဆီပန်းပွင့်နီနီလေးလား။

"ကိုယ် မိန်းကလေးတွေ အများကြီးတွဲဖူးတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကမပြီး ငွေ့ချိန်အထိ ကိုယ် သူတို့ နဲ့ တွဲတယ်၊ အဲ ကိုယ် ငြီးငွေ့သွားပြီဆိုရင် နှင်းဆီပန်းနီတစ်ပွင့် လက်ဆောင်ပေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တာပဲ"

ပါးမို့နှင့်ချစ်သူစဖြစ်သည့်နေ့က ကိုကို ပြောခဲ့ဖူးသောစကားကို ပါးမို့ ပြန်သတိရမိသည် ။ အခုလည်း ကိုကို ပါးမို့ကို ငြီးငွေ့သွားပြီ။ လမ်းခွဲတော့မည်ဆိုသည့်သဘောလား။

ပါးမို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတုန်းမှာ ပဲ ကိုကို အနားကိုရောက်လာသည် ။

"ကို ကိုကို ဟို ဟို"

"ရော့ ပါးမို့ မင်းအတွက် လက်ဆောင်"

ပါးမို့ လှမ်းမယူရဲပါ။ ကိုကို ကမ်းပေးသော နှင်းဆီပန်းပွင့်လေးကိုပဲ ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ။

"ယူလေ ပါးမို့"

ပါးမို့ ကိုကိုအမိန့်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်စွာ လှမ်းယူလိုက်မိသည် ။ အပြုံး ရိပ်တို့ ကင်းစင်နေသော ကိုကိုမျက်နှာက ပကတိတည်ငြိမ်လွန်းသည် ။

"ဝမ်းနည်းပါတယ် ပါးမို့၊ မင်းနဲ့ ကိုကို ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်သွားပြီ"

"မ မဟုတ်တာ ပါးမို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကို"

"ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး ပါးမို့၊ ကိုယ် စိတ်မပါတော့တဲ့ သူနဲ့ ကိုယ် ဆက်ပြီး မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး ဒါအမှန်ပဲ"

"ကိုကို ဒီလိုမရက်စက်ပါနဲ့ "

"ကိုယ် မရက်စက်ပါဘူး မင်း ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ပျော်စရာကောင်းခဲ့တာပဲလေ၊ မင်းကျေနပ်သင့်ပါတယ်"

ကျေနပ်သင့်ပါတယ်တဲ့ လား။ ကိုကို ဘာကြောင့် ပါးမို့ကို ဒီလိုလုပ်ရက်တာလဲ၊ ပါးမို့ ဘာမှားခဲ့သလဲ၊ ကိုကိုအလိုကျ ပုတ်သင်ညှိလေးလို အမြဲရှိခဲ့တာမဟုတ်လား။

"ကိုကို ပါးမို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ၊ ဘာလို့ ပါးမို့ကိုလမ်းခွဲချင်ရတာလဲဟင်"

"ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကိုကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ အလုပ်ကြီးကို မလုပ်ချင်လို့ လို့

"

"ပါးမို့ကို ကိုကို ငြီးငွေ့သွားတာလား၊ တကယ်ဆို ပါးမို့နဲ့ ကိုကို ချစ်သူဘဝရောက်ကြတာ မကြာသေးဘူး"

"မကြာသေးပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်က ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရတော့တာ အသေအချာပဲ၊ ကဲ စကားတွေအများကြီး မပြောချင်ဘူး ပါးမို့၊ ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲစို့"

"ကိုကို"

လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်သည့်ကိုကို လက်မောင်းကို ပါးမို့ လှမ်းဆွဲထားတော့ ကိုကို လှည့်ကြည့်ရင်း

"မင်းလက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပါ ပါးမို့၊ ဒါမျိုး ကိုယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး"

ကိုကိုမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားတော့ ပါးမို့ ချက်ချင်းပဲပြန်လွှတ်ပေးမိရင်း

"ပါးမို့ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို၊ ကိုကို နောက်တစ်ယောက်တွေ့နေရင်လည်း ပါးမို့ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ပါးမို့ကိုတော့ ယတိပြတ်ကြီး မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့ နော်"

ကိုကို နှုတ်ခမ်းတွေ လွန်ခနဲ ပြုံးရိပ်သမ်းသွားသည် ။ ပါးမို့ စွဲမက်ငြိတွယ်ခဲ့ရသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကိုကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့ရင်း

"မင်း အဲဒီလောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လျှော့မပေးသင့်ပါဘူး ပါးမို့၊ ကိုယ်ကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြန်မပြင်တတ်ဘူး၊ ကဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဘိုင့်"

"ကိုကို ကိုကို"

ပါးမို့ ခေါ်သံတွေကို ကိုကို ဥပေက္ခာပြုသွားခဲ့သည်။ ။ တစ်ချက်လောက် ပြန်စောင်းငဲ့ကြည့်မည်လား ပါးမို့ မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်မိပေမယ့် ကိုကို ကားပေါ်ကိုလှမ်းတက် မောင်းထွက်သွား၏။

ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို ပါးမို့ မထိန်းလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ။ ဝေးကွာသွားသော ကိုကိုကားလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ။

"ကိုကိုရယ် ရက်စက်လိုက်တာ"

လက်ထဲက နှင်းဆီနီပွင့်လေးကိုကြည့်ရင်း ပါးမို့ အဆီးအတားမဲ့ မျက်ရည်တွေ ထိန်းမရနိုင်တော့ပါ။ ။

ကိုကို ဒီလိုရက်စက်တတ်တာ သိလျက်နှင့် မိုက်မဲစွာ တိုးဝင်ခဲ့တာ ပါးမို့မိုက်မဲမှုလား။

ပါးမို့အချစ်ကို တစ်ချက်လေးတောင် ပြန်မငဲ့ကြည့်တော့ဘူးလား ကိုကိုရယ်။
